

ROK AKADEMICKI

2009/2010

PIONIERZY DOLNOŚLĄSKIEJ ENERGETYKI

*10 października 2009r. odbyło się okolicznościowe posiedzenie Rady Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej, z udziałem m.in. rektora PWr. prof. Tadeusza Więckowskiego, prof. Andrzeja Wiszniewskiego, dziekana Wydziału Elektroniki prof. Jana Zarzyckiego oraz pierwszych absolwentów wydziału Elektrycznego. Podczas spotkania mówiono m.in. o pionierach dolnośląskiej elektryki, ich działalności i zasługach. Prof. Andrzej Wiszniewski przedstawił sylwetkę **prof. Kazimierza Idaszewskiego**, podkreślając jego przyjazny stosunek do ludzi, ogromną wiedzę fachową oraz determinację w dążeniu do powstania polskiej uczelni technicznej na Dolnym Śląsku. Prof. Zbigniew Pohl zaprezentował biogram **prof. Jerzego Ignacego Skowrońskiego**, który zainicjował i zrealizował budowę dwóch nowych gmachów Politechniki Wrocławskiej – budynków D-1 i D-2. Doc. Zbigniew Kedryna mówił o **prof. Andrzeju Stanisławie Jellonku**, jego wielkich zasługach w dziedzinie metrologii elektrycznej. Uwagi, oprócz dokonań naukowych, wymaga udział prof. Jellonka w powstaniu warszawskim (był współtwórcą jednej z powstańczych radiostacji) oraz niechęć do wszelkich narad i środków masowej komunikacji. Prof. Marian Cegielski omówił dokonania **prof. Jana Wiktora Kożuchowskiego**, kładąc akcent na jego zasługi w utworzeniu Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych. Prof. Marian Piekarski przedstawił sylwetkę **prof. Mariana Suskiego**, wymieniając oprócz jego wyjątkowych badań naukowych, znaczące dokonania sportowe (wybitny szermierz, medalista igrzysk olimpijskich w 1924 r.). Prof. Bohdan Synal poświęcił swoje wystąpienie **prof. Pawłowi Janowi Nowackiemu**. **Prof. Dawid Bem** mówił o **prof. Tadeuszu Tomankewiczu** oraz **prof. Wilhelmie Rotkewiczu** (zasłużył się dla organizacji produkcji polskich odbiorników radiowych, z centrum w Dzierżonowie, w oparciu o kilka poniemieckich zakładów. Dało to początek fabryce DIORA, w której uruchomiono produkcję odbiorników Pionier) – współtwórcach*

Szkoły Naukowej Kompatybilności Elektromagnetycznej. Prof. Jan Zawilak omówił dokonania **prof. Andrzeja Karola Kordeckiego**, niezwykle muzycznego i towarzyskiego człowieka (potrafił zagrać nawet na pile, zapalony chórzysta), współtwórcy Szkoły Naukowej Maszyny Elektryczne. Dr Czesław Stec zaprezentował biogram **prof. Romana Kurdziela**, uznanego autora podręczników z dziedziny elektrotechniki teoretycznej, wznawianych również w 15 lat po jego śmierci. Prof. Henryk Markiewicz przedstawił sylwetkę **prof. Konstantego Wołkowińskiego**, którego interesowały zagadnienia urządzeń elektrycznych, a zwłaszcza problematyka uziemień i ochrony przeciwporażeniowej. Zainicjował i prowadził badania, które doprowadziły do powstania Szkoły Naukowej Uziemienia i Ochrony Przeciwporażeniowej. Dr Józef Kolasa opowiadał o **prof. Jarosławie Kuryłowiczu**, zapalonym numizmatyku, współtwórcy Szkoły Naukowej Metrologia Elektryczna. Prof. Zdzisław Nawrocki wspominał **prof. Wojciecha Fulińskiego** (przybył do Wrocławia już 1 listopada 1945 r., dzięki czemu mógł uczestniczyć w historycznym wykładzie prof. K. Idaszewskiego – 15 listopada. To on jest autorem historycznego zdjęcia wykonanego pożyczonym aparatem) oraz **doc. Zbigniewa Orzeszkowskiego** (położył ogromne zasługi dla uratowania i rozwoju laboratoriów dydaktycznych wydziału). Mgr inż. Tadeusz Stanicki zaprezentował biogram **prof. Zygmunta Szparkowskiego**, inicjatora i głównego twórcy Wydziału Łączności (1951 r.) Prof. Zbigniew Pohl przedstawił sylwetki **prof. Wacława Zygmunta Günthera** (był członkiem założycielem Stowarzyszenia Elektryków Polskich, położył znaczne zasługi dla kompleksowej elektryfikacji kraju), **prof. Władysława Kołka** (był pierwszym doktorantem Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego, współtwórca szkół naukowych maszyn elektrycznych na Politechnice Wrocławskiej i na AGH), **prof. Franciszka Bilka** (należał do zespołu opracowującego plany elektryfikacji Polski, był członkiem założycielem Stowarzyszenia Elektryków Polskich), **prof. Zbigniewa Godzińskiego** (wybitny specjalista z zakresu pola elektromagnetycznego i elektroniki kwantowej). Jego rozprawy publikowane w latach 90. w „Physical Review” uznano za

*jedno z pięciu ważniejszych osiągnięć w tej dziedzinie w XX wieku. Laureat prestiżowej nagrody Heavyside'a za teorię propagacji fal radiowych) oraz **prof. Władysława Ślebodzińskiego** (był wspaniałym wykładowcą, dbającym o właściwe programy z matematyki i ich realizację).*

Prof. Kazimierz Idaszewski

Pionierzy Politechniki w dniu pierwszego wykładu

J.B.

PIONIERZY

DOLNOŚLĄSKIEJ ELEKTRYKI

Wprowadzenie do sesji okolicznościowej z okazji 60-lecia uzyskania pełnej samodzielności przez WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY Politechniki Wrocławskiej.

Na lata 2008 – 2010 przypada wiele okrągłych rocznic ważnych wydarzeń związanych z odzyskaniem i utrwaleniem niepodległości, a także z wyzwoleniem się naszego narodu i państwa z okowów totalitaryzmu. W tych okolicznościach łatwo nie zauważyć niektórych lokalnych jubileuszy stanowiących jednak ważne wydarzenia w rozwoju poszczególnych społeczności. Taką rocznicą jest niewątpliwie 60-lecie uzyskania pełnej samodzielności przez WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY Politechniki Wrocławskiej.

Warto przypomnieć współczesnej wrocławskiej społeczności akademickiej, że do 1949 r. elektrycy i mechanicy studiowali na wspólnym Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym, zaś Uniwersytet i Politechnika stanowiły wspólny organizm. Jedność obu Uczelni wynikała z mocno ugruntowanej, jeszcze średniowiecznej tradycji, kiedy wobec słabości techniki trudno było myśleć o wyodrębnianiu dla dziedzin technicznych osobnych uniwersytetów. Natomiast brak samodzielności elektryki jako Wydziału na Politechnice Wrocławskiej, wiązał się z kontynuacją tradycji lwowskiej, gdzie w okresie międzywojennym nie było – w odróżnieniu od Politechniki Warszawskiej czy Gdańskiej – samodzielnego wydziału elektrycznego. Inna sprawa, że okres bezpośrednio powojenny nie sprzyjał samodzielności Wydziału także wobec ograniczeń kadrowych, lokalowych i organizacyjnych.

Od samego początku istnienia Politechniki Wrocławskiej Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny (w pewnym okresie zwany Elektromechanicznym) stanowił podstawowe ogniwo Uczelni. Na Wydziale

dominowali elektrycy – szczególnie prof. K. Idaszewski i najbliżsi współpracownicy: A. Jellonek, Wł. Kotek, Z. Orzeszkowski. W dążeniu do usamodzielnienia się Wydziału Elektrycznego ogromną rolę odegrał prof. J. I. Skowroński obdarzony śmiałą wizją rozwoju w kierunku szerszego wykorzystania w elektrotechnice możliwości jakie stwarzały postępy w inżynierii materiałowej.

Do ugruntowania roli elektryków na Politechnice i uzasadnienia samodzielności Wydziału Elektrycznego ważne stały się dwa szczególnie wydarzenia pozauczelniane. Pierwsze to utworzenie w 1946 r. Wrocławskiego Oddziału Stowarzyszenia Elektryków Polskich, którego pierwszym prezesem został prof. K. Idaszewski, a prawie 50% członków zarządu stanowili nauczyciele akademicy z Politechniki. Drugim ważnym faktem historycznym było utworzenie z dniem 01.01.1948 r. Wrocławskiego Oddziału Instytutu Elektrotechniki ukierunkowanego na rozwój Technologii i Materiałoznawstwa Elektrycznego. Twórcą i pierwszym dyrektorem tego Oddziału IEL był prof. J.I. Skowroński, który w ten sposób urzeczywistniał konsekwentnie swoją wizję rozwoju elektrotechniki dzięki zwróceniu szczególnej uwagi na problematykę materiałowo-technologiczną w projektowaniu i produkcji maszyn i urządzeń elektrycznych, a szczególnie w inżynierii wysokonapięciowej.

Podjęte w 1945 r. pionierskie działania profesora Idaszewskiego, wsparte już od marca 1946 r. przez prof. J.I. Skowrońskiego zaowocowały szybkim i znaczącym rozwojem Oddziału Elektrycznego. Niebawem zarysował się na nim kierunek „ślaboprądowy” reprezentowany przez profesorów A. Jellonka i Z. Szparkowskiego. Doprowadziło to w 1952 r. do powstania Wydziału Łączności stanowiącego fundament dla rozwoju na Uczelni kierunków elektronicznych.

Od momentu akcesu profesora K. Idaszewskiego w lipcu 1945 r. Politechnika Wrocławska stała się magnesem przyciągającym do Wrocławia wielu studentów elektryków byłej Politechniki Lwowskiej, którzy tu finalizowali swoje studia. Wydział stał się również atrakcyjnym „portem” dla szeregu doświadczonych inżynierów elektryków, którzy w okresie wojny przebywali na zachodzie lub w obozach jenieckich. Po powrocie do Kraju w większości wybierali oni Politechnikę Wrocławską za swoje miejsce pracy.

Lata 1945-46 były decydujące nie tylko dla obecnej pozycji Wydziału Elektrycznego, ale nawet dla jego istnienia. Pierwszą znaczącą i szczęśliwą okolicznością była osobista decyzja prof. K. Idaszewskiego o wyborze Wrocławia jako miejsca swojej działalności dydaktycznej i naukowej na końcowy etap swojego życia. (Wszak miał On wówczas 67 lat!) Było to zachętą dla wielu innych znakomitych inżynierów elektryków – a także studentów – do osiedlenia się na Dolnym Śląsku. Autorytet naukowy prof. Idaszewskiego był także ważnym atutem w pertraktacjach z Władzami centralnymi i innymi Uczelniami polskimi w sprawie miejsca Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej na mapie Polskich Szkół Wyższych.

W swoich wspomnieniach prof. Idaszewski napisał jak dwukrotnie zapobiegł „przeniesieniu” (co równałoby się likwidacji) laboratoriów elektrycznych ze szczęśliwie zachowanych pomieszczeń gmachu głównego poniemieckiej Wyższej Szkoły Technicznej do tworzonych wówczas w Gliwicach i Łodzi uczelni politechnicznych. W lipcu 1945 r. po pierwszym rekonesansie we Wrocławiu zrezygnował z podpisanego już angażu do Politechniki Śląskiej i z osiedlenia się w Gliwicach.

Do Wrocławia przeniósł się we wrześniu 1945 r. natychmiast po zakończeniu podjętych wcześniej wykładów w Krakowskiej AGH.

O zaangażowaniu prof. K. Idaszewskiego w uruchomieniu jesienią 1945 r. Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego we Wrocławiu i jego zasługach także dla Wydziału Mechanicznego najlepiej świadczy fragment jego pamiętnika: „We Wrocławiu miałem jeszcze więcej pracy niż poprzednio w Krakowie, gdyż przy uruchomieniu katedry miałem do pomocy tylko Zbigniewa Orzeszkowskiego, byłego studenta Politechniki Gdańskiej, a na wiadomość, że przeniostem się do Wrocławia, szereg studentów lat wyższych przyjechało za mną. Przeto mimo zatrudnienia w dziekanacie i poza tym w rektoracie, gdyż prorektor Sucharda często wyjeżdżał do kolegów w Gliwicach, trzeba było się starać, by ćwiczenia w laboratorium i wykłady jak najrychlej się rozpoczęły. Przy wyteżonej pracy od rana do wieczora miałem pierwszy wykład dnia 15.XI.1945 r. Był to pierwszy wykład nie tylko na Politechnice Wrocławskiej, lecz zarazem pierwszy wykład na wyższych uczelniach w polskim Wrocławiu.

Rozpoczęcie wykładów było dla mnie początkiem nowych kłopotów, gdyż wykłady na semestrach lat wyższych Wydziału Elektrycznego prowadzili oprócz mnie nieliczni dostępni w tym czasie stali pracownicy (Kotek, Mamak, Jellonek). Profesorowie mechanicy, którzy obiecali, że osiedlą się we Wrocławiu na ogół zawiedli, przede wszystkim z powodu niemożności uzyskania mieszkania.

Wobec tego na mnie jako dziekanie spoczywał potrójny ciężar: staranie się o wykładowców, przyjmowanie studentów na Wydział oraz ułożenie i uruchomienie programu przy pomocy nielicznych wykładowców i to przy wzmożonej pracy jako profesor. Zdarzało się bowiem, że dwa i trzy razy na tydzień musiałem wykladać po cztery i więcej godzin dziennie”.

W tej trudnej dla Wydziału i osobiście profesora Idaszewskiego sytuacji szczęśliwym zdarzeniem stało się przejście prof. J.I. Skowrońskiego w marcu 1946 r. do pracy naukowo-dydaktycznej na Politechnice; po

rezygnacji z pełnionej od maja 1945 r. funkcji naczelnego dyrektora dolnośląskiej energetyki. Dzięki temu Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny zyskał pełnego energii, stosunkowego młodego uczonego o sprecyzowanej wizji rozwoju Wydziału, a prof. Idaszewski został znacznie odciążony.

Profesor Skowroński niezwłocznie przejął obowiązki organizacyjne, a od września 1946 r. Rada Wydziału powierzyła mu formalnie pełnienie obowiązków Dziekana.

W kolejnych dwóch latach pełnił obowiązki prodziekana (dziekanem był mechanik Eugeniusz Kuczyński) by w roku akademickim 1949/50 objąć stanowisko pierwszego dziekana samodzielnego Wydziału Elektrycznego na Politechnice Wrocławskiej. Obok bieżących spraw organizacyjnych naczelną troską prof. J. Skowrońskiego jako dziekana Wydziału były sprawy wzmocnienia i poszerzania obsady kadrowej oraz zapewnienie środków inwestycyjnych na niezbędne przedsięwzięcia budowlane. To dzięki jego staraniu i osobistym koneksjom udało się zapewnić finansowanie budowy nowych gmachów D-1 i D-2 na placu Grunwaldzkim. Jednak do końca życia Profesor bolał nad tym, że nie doszło wówczas do zbudowania także łącznika między tymi budynkami, gdzie miała znaleźć siedzibę biblioteka Politechniki.

Zapewnienie niezbędnej obsady kadrowej Wydziału postępowało dwoma torami. Pierwszy polegał na przyciąganiu do pracy na Wydziale tych polskich inżynierów elektryków, którzy dali się poznać w latach 30-tych i w okresie wojennym jako osobowości wybitnie twórcze. Należeli do nich profesorowie: Jan P. Nowacki, Jan Kożuchowski, Marian Suski, Wacław Günter, Zygmunt Szparkowski, Wilhelm Rotkiewicz, Konstanty Wołkowiński. Udało się zaangażować ich już w latach 1946-47. Stanowiło to mocny argument za ustanowieniem samodzielnego Wydziału.

Drugim torem rozwoju kadry było kształcenie własnych wychowanków i przyciąganie ich do pracy naukowo-dydaktycznej na Wydziale. Szczęśliwie w gronie studiujących nie brakowało zdolnych i ambitnych osób. Wielu z nich związało się na stałe z Wydziałem Elektrycznym bądź z Wydziałem Łączności, a mianowicie: Andrzej Kordecki, Zbigniew Orzeszkowski, Zbigniew Godziński, Wojciech Fuliński, Tadeusz Tomankiewicz, Tadeusz Matusiak, Henryk Serwa, Jerzy Bromirski, Jerzy Fekecz, Zbigniew Matheisel, Kazimierz Radwan, Tadeusz Sulima, Zbigniew Wojnarowicz, Ludwik Badian, Marian Bogucki, Ryszard Gotszalk, Tadeusz Halawa, Jan Hołownia, Zdzisław Karkowski, Andrzej Lergetporer, Henryk Mońka, Ryszard Sroczyński, Zdzisław Teresiak, Marian Cegielski, Tadeusz Dziwanowski, Jarosław Juchniewicz, Jan Kiza, Alojzy Lis, Jerzy Lisiecki, Kazimierz Morawski, Konstanty Panek, Mieczysław Papierniak, Jerzy Sorokiewicz, Jacek Szafran, Wiesław Gąsowski, Kazimierz Kinsner, i wielu, wielu innych. Warto nadmienić, że lista obejmuje osoby, które ukończyły studia w latach 1946-54. Jednak podejmowały one pracę dydaktyczną z reguły jeszcze przed uzyskaniem dyplomów (często jako wolontariusze).

Starania o rozwój i wzmocnienie potencjału kadrowego były konsekwentnie kontynuowane w latach 50-tych i następnych dekadach. Na podkreślenie zasługuje zaangażowanie w 1950 r. Feliksa Andrzejewskiego, który stał się twórcą kierunku dydaktycznego i szkoły naukowej napędów elektrycznych. Luke w zakresie elektroniki wypełnił w 1948 r. Franciszek Bilek przechodząc z pracy w dolnośląskiej energetyce na stanowisko kierownika Katedry Elektroniki.

Duże znaczenie miało zaangażowanie do pracy na Wydziale w 1953r. wybitnego specjalisty z zakresu zabezpieczeń elektroenergetycznych w osobie mgr inż. Jana Trojaka. Wypełnił on lukę w tym zakresie i przyczynił się istotnie do rozwoju Wydziału.

Inne, specjalistyczne potrzeby dydaktyczne były zaspokajane przez zlecenie niektórych wykładów doświadczonym pracownikom zaplecza badawczego przemysłu lub osobom spoza Wrocławia. Należał do nich między innymi Zbigniew Siciński z IEL, specjalista układów izolacyjnych dla kondensatorów i maszyn elektrycznych.

Rada Oddziału Elektrycznego od początku poświęcała dużą uwagę jakości kształcenia w zakresie matematyki i fizyki. Z Oddziałem Elektrycznym był ściśle związany od 1945 r. wybitny polski matematyk prof. Władysław Ślebodziński – zarówno jako wykładowca, jak również jako członek Rady Wydziału. W kolejnych latach zajęcia na Wydziale prowadzili także inni wybitni matematycy: prof. J. Mikusiński, prof. M. Warmus i inni. Na szczególne wspomnienie zasługuje pani docent Halina Pidek-Łopuszańska, która kierowała osobną Katedrą Matematyki dla Wydziału Elektrycznego powołaną w ramach Instytutu Matematyki w 1953 r.

Bez żadnej przesady można powiedzieć, że do połowy lat 50-tych Wydział Elektryczny PWr. ukształtował się w pełni i osiągnął czołową pozycję w Kraju wśród Uczelni Technicznych. Niech świadczy o tym przykładowo fakt, że wśród absolwentów pierwszego rocznika (1945/50) 8 osób wybrało karierę nauczycieli akademickich, a 4 z nich osiągnęło tytuły profesorów (Wojciech Majewski, Zbigniew Pohl, Jan Pytel i Bohdan Synal).

W kolejnych latach swojego funkcjonowania Wydział może się poszczycić wybitnymi absolwentami. Uwidoczniło się to szczególnie w ostatnim 20-leciu. Szereg osób swoją karierę naukową związało z innymi polskimi uczelniami i placówkami naukowymi osiągając tam znakomite rezultaty (np.: Hanna Mościcka w Politechnice Poznańskiej, Jerzy Ranachowski w IPTT PAN, Bruno Leydy i Ryszard Skliński

w Politechnice Białostockiej). Nie brakuje również naszych absolwentów na uczelniach za granicą (np.: Zdzisław Kremens i Andrzej Trzynadłowski w USA, Zbigniew Styczyński w RFN, Stanisław Gubański w Szwecji).

Warto podkreślić także znaczący udział nauczycieli akademickich Wydziału w przemianach społeczno-politycznych lat 80-tych. W tych wydarzeniach szczególnie wyróżnił się prof. Andrzej Wiszniewski; zarówno w działaniach na rzecz odzyskania wolności, jak później jako minister w rządzie kierowanym przez J. Buzka.

W okresie ostatniego 20-lecia elektrykom z Wydziałów: Elektrycznego, Elektroniki oraz Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki społeczność akademicka Politechniki powierzała mandat kierowania Uczelnią. Rektorami – każdy 2 kadencje – byli prof. Andrzej Wiszniewski i prof. Andrzej Mulak. Natomiast od 2008 r. funkcję tę sprawuje prof. Tadeusz Więckowski.

Prof. zw. dr hab. inż. Zbigniew Pohl

OTRZEŚSINY '2009

Tegoroczne beania, zorganizowane przez Samorząd Studencki Politechniki Wrocławskiej, odbyły się 15-16 października 2009 r. na

kilku wydziałach PWr pod hasłem „Dziki Zachód”. Impreza miała miejsce w budynku Zintegrowanego Centrum Studenckiego, w charakterystycznej kowbojskiej scenerii, a przybyli na nią m.in. JM Rektor PWr prof. Tadeusz Wieckowski oraz prorektor ds. studenckich dr inż. Zbigniew Sroka, którym organizatorzy wręczyli stylowe kowbojskie kapelusze i oczywiście kołty (jako symbole sprawiedliwości).

Atrybuty rodem z Dzikiego Zachodu otrzymali również prozdziękani wydziałów uczestniczących w otrzęsinach.

Po oficjalnym otwarciu otrzęsin wystąpił Kabaret Skeczów Męczących, który na różne sposoby rozbawiał swoimi żartami licznie zgromadzoną studencką brać.

Następnie nastął czas harców, hulanki, swawoli do świtu przy dobrej muzyce. Podobno takiej zabawy dawno nie było...

15-16 X 2009

WANTED
Dead or Alive

OTRZESINY STUDENTÓW PWR

Miejsce : Budynek Zintegrowanego Centrum Studenckiego (parter)

Data : 15.10.2009 W-3; W-4; W-7; W-9; W-11; W-12 Godziny : 18:30 -2:00

Data : 16.10.2009 SKP; W-1; W-2; W-5; W-6; W-8; W-10 Godziny : 18:30 -2:00

KABARET SKECZÓW MĘCZĄCYCH

Kabaret DNO

a poza tym konkursy, nagrody, OTRZESINY, impreza z DJ, ogódek piwny, kabarety studenckie, ostra westernowa zabawa
!!! PRZEBIERZ SIĘ I ZGARNIJ NAGRODY !!!

REWARD OF
\$250,000

Impreza pod patronatem JM Rektora prof. Tadeusza Wiśkiewskiego

organizator

Źródło: strona internetowa oraz media PWr.

J.B.

INAUGURACJA Roku Akad. 2009/2010

Uroczysta Inauguracja roku akademickiego dla całej społeczności akademickiej Wydziału Elektrycznego odbyła się 17 października 2009r. Studenci przyjęci na I rok studiów, absolwenci z rodzinami oraz pracownicy spotkali się o godz. 10⁰⁰ w budynku D-20, Sali 10 A, B, C (tzw. Sali kongresowej) by przeżyć tą wspaniałą i niepowtarzalną imprezę wydziałową. Powagi i dostojności tej uroczystości dodała obecność J.M. Rektora PWr. , prof. Tadeusza Wieckowskiego, przedstawiciele Firm i Instytucji, SEP-u oraz innych zacnych gości.

Dziekan Wydziału, prof. Marian Sobierajski, jak zawsze, sprawnie i z należytym szacunkiem poprowadził Uroczystość, witając wszystkich przybyłych. Prodziekani i Pracownicy Dziekanatu zadbali, aby uroczystość przebiegała poprawnie.

Dziekan specjalne słowa kierował do studentów I roku, starał się dodać Im wiary w siebie i odwagi nie obiecując, „że będzie łatwo” oraz do absolwentów, którym życzył zrealizowania marzeń i planów w życiu prywatnym oraz aby wiedza zdobyta podczas studiów na Wydziale była przydatna w życiu zawodowym i przynosiła korzyści, te materialne i te społeczne. Dla absolwentów wyróżnionych w Konkursach (na najlepszą pracę dyplomową Wydziału oraz SEP-u, na najlepszego absolwenta itp.) były dyplomy i nagrody. Absolwenci, którzy w czasie studiów pracowali społecznie na rzecz Wydziału otrzymali podziękowania i zostali nagrodzeni dyplomami Dziekana.

Tradycyjnie pod wręczeniem studentom I roku indeksów a absolwentom dyplomów ukończenia studiów Dziekan poprosił dr inż. Pawła Żyłkę o wygłoszenie wykładu inauguracyjnego nt. "Biologiczne inspiracje w inżynierii elektrycznej"

Ważnym wydarzeniem było uroczyste odnowienie dyplomów ukończenia studiów po 50-latach. Pan Dziekan M. Sobierajski zabrał głos.

Dziekan wygłosił tekst ODNOWIENIA DYPLOMÓW ABSOLWENTOM ROCZNIKA 1954/1959

Naszego Prześwietnego Wydziału, sprzed półwiecza Absolwenci, postugując się otrzymanym zasobem wiedzy oraz przykładem Profesorów i Wychowawców,

działalność zawodową podjęli i wypełniając inżynierskie powołanie godnie postępowi w gospodarce i rozwoju elektryki się przysłużyli,

chlubę swej Uczelni, a ludziom pożytek przynosząc.

Przeto słusznie do zacnego grona Absolwentów Politechniki Wrocławskiej zaliczeni zostali.

My zaś mocą naszej Dziekańskiej Władzy aktualność uzyskanego dyplomu niniejszym potwierdzamy i ad multos annos prolongujemy.

Świetności tej uroczystości nadała oprawa wokalnno-muzyczna chóru PWr.

Po uroczystości zaproszeni goście, przede wszystkim byli pracownicy wydziału, uczestniczyli w krótkim spotkaniu z Władzami Wydziału w Dziekanacie s. 219 gdzie odbył się poczęstunek z symboliczną lampką wina.

Poniżej kilka zdjęć z uroczystości wraz z krótkim opisem.

Od lewej strony: (prodziekani) dr inż. A. Gubański, prof. J. Zawilak, dr inż. B. Łowkis, prof. W. Rebizant, (dziekan) prof. M. Sobierajski, (rektor) prof. T. Więckowski, prof. J. Fleszyński, prof. I. Dudzikowski, prof. J. Iżykowski.

Wraczanie indeksów studentom pierwszego roku studiów z udziałem JM Rektora.

Wraczanie dyplomów ukończenia studiów absolwentom Wydziału.

Na studia Stacjonarne II stopnia na specjalności Control in Electrical Power Engineering zostali przyjęci niżej wymienieni studenci obcokrajowcy:

1. VIRAJ BABAN BHOSALE (Indie)
2. NIKUNJ PATEL (Indie)
3. SHYAM RAVINDRAN (Indie)
4. IAN THOMAS POFF (Kanada)
5. KWADWO ADU OSAE (Ghana)

*Szef Oddziału Wrocławskiego mgr inż. Daniel Dziadek z absolwentami nagrodzonymi w konkursie firmy „**Transition Technologies**” (IT Hi-Tech) na najlepszą pracę magisterską z dziedziny nowoczesnych technologii.*

Od lewej: mgr inż. D. Dziadek, mgr inż. M. Posytniak, Mgr inż. P. Dawidowski, dr inż. P. Janik.

W konkursie firmy „AREVA” na najlepszą pracę magisterską z automatyki energetycznej nagrodzono dwie prace Panów: mgr inż. Aleksandra Pytla oraz mgr inż. Łukasza Staszewskiego.

Pan dr inż. Andrzej Juszczyk (manager R&D) oraz Pani mgr Adrianna Sosnowicz (dyrektor HR) wraz z nagrodzonymi.

Wyróżnieni absolwenci w „konkursie na najlepszego absolwenta” mgr inż. Piotr Tarchała, mgr inż. Krzysztof Kociotek, mgr inż. Paweł Davidowski, mgr inż. Adam Binder, mgr inż. Yan Lu -"Mr Yan Lu is from China and graduate of the Master Program Control in Electrical Power Engineering", mgr inż. Katarzyna Zachariasiewicz, mgr inż. Damian Fryderyk, mgr inż. Piotr Serkies, mgr inż. Błażej Jakubowski, mgr inż. Szymon Kaczmarek.

Pan prof. Bobdan Synal, w imieniu prezesa Oddziału Wrocławskiego SEP, wręcza nagrody wyróżnionym absolwentom.

Słowo Absolwenta.

Mgr inż. Łukasz Staszewski, (absolwent Control in Electrical Power Engineering)

Panie Rektorze, Panie Dziekanie, Szanowni Goście, Koleżanki i Koledzy,

Dziś jest dzień, o którym marzyliśmy przez ostatnie lata naszego studenckiego życia. Dzień wieńczący nasze trudy związane ze zdobywaniem wiedzy praktycznej i teoretycznej. Dzień podsumowujący nasze studenckie sukcesy i radości wynikające z kolejnych zdanych egzaminów i kroków postawionych ku upragnionemu dyplomowi Politechniki Wrocławskiej.

I dlatego w tym wyjątkowym dla nas dniu w imieniu koleżanek, kolegów i własnym chciałbym złożyć wyrazy wdzięczności naszym Profesorom, Wykładowcom i Opiekunom

- za ich trud włożony w przekazanie nam swoich doświadczeń i wiedzy,*
- za opiekę nad nami, wiarę w nas i wskazanie nam właściwej drogi, prowadzącej do tego uroczystego dnia.*

Chciałbym również podziękować wszystkim tym, którzy nieustannie nas wspierali i wierzyli w nas – przede wszystkim naszym kochanym Rodzicom,

a także Paniom z dziekanatu, bez których nasze studia byłyby na pewno znacznie trudniejsze ☺

Drogie Koleżanki i Koledzy

Pamiętacie zapewne jak pięć lat temu razem przekraczaliśmy próg naszej Alma Mater, pierwszy raz wymienialiśmy spojrzenia i zawieraliśmy znajomości, których znaczna część trwa do dnia dzisiejszego i zapewne trwać będzie nadal. Bo przecież wszyscy dobrze wiemy, że nic tak nie łączy ludzi jak wspólne chwile spędzone nad podręcznikami wyjaśniającymi elektryczne zawitości i godziny rozmów prowadzonych w kolejkach do ksero.

A dziś? Dziś każdy z nas może się pochwalić Dyplomem tak prestiżowej uczelni, jaką jest Politechnika Wrocławska. Dziś każdy z nas może stawić czoła światu i jego elektrycznym wyzwaniom, wierząc, że doświadczenie i wiedza zdobyta w murach tej Uczelni pozwoli nam w dalszym ciągu poszerzać nasze horyzonty i iść przez życie z podniesionym czołem.

Raz jeszcze, z całego serca dziękuję Wam wszystkim.

Uroczyste *Odnowienie Dyplomów Ukończenia Studiów* po 50-latach.

Pan Dziekan i Pan Prodziekan Zawilak podczas wręczania odnowionych dyplomów oraz medali 60-lecia absolwentom Wydziału z 1959 r.

Lista absolwentów:

1. *Ambrożewicz Jerzy*
2. *Aszkienazy Wiesław*
3. *Bącik Stanisław*
4. *Belda Adam*
5. *Bodziak Kazimierz*
6. *Bulkowski Romuald*
7. *Bzduta Mieczysław*
8. *Chomacki Marian*
9. *Czajewicz Henryk*
10. *Ćwikowski Zbigniew*
11. *Demidowicz Leszek*
12. *Gogolewski Andrzej*
13. *Gonet Tadeusz*
14. *Grabalski Krzysztof*
15. *Janas Stefan*
16. *Knipfelberg Adam*
17. *Kowalczyk Włodzimierz*
18. *Kupka Franciszek*
19. *Kurowska Halina*
20. *Kuźmicki Waldemar*
21. *Kwiatkowski Witold*
22. *Lis Ryszard*
23. *Liźniewicz Jerzy*
24. *Malinowski Wojciech*
25. *Malko Jacek*
26. *Marciszak – Jaroszevska Lucyna*
27. *Moneh Samuel*
28. *Niemiec Alfred*
29. *Olchawa Tadeusz*
30. *Opalka Tadeusz*
31. *Osiński Stanisław*
32. *Oziebły Emil*

33. *Pekala Józef*
34. *Polednia Ewald*
35. *Przybylski Jan*
36. *Sikorski Stanisław*
37. *Skroch Klaus*
38. *Słaboń Stefan*
39. *Smoliński Sławomir*
40. *Stepień – Pospolita Barbara*
41. *Wagner – Bujak Aniela*
42. *Wojciechowski Józef*
43. *Woźnik – Pasikowska Barbara*
44. *Zdanowicz Czesław*

Dr inż. Paweł Żyłka

Wygłosił wykład inauguracyjny

*nt. "Biologiczne inspiracje
w inżynierii elektrycznej"*

Sprawozdanie z wyjazdu Szkoleniowo-Dydaktycznego 6-8 listopada 2009 r.

PRZESIEKA OŚ. „MARKUS”

Dnia 6 listopada br. grupa studentów Wydziału Elektrycznego biorąca udział w wyjeździe stanęła się punktualnie o 15-tej przed Gmachem Głównym Politechniki Wrocławskiej by rozpocząć podróż.

Okolo godziny 19-tej zmęczeni podróżą, ale z uśmiechem na twarzach i szampańskim humorem udaliśmy się na

kolacje w miejscu zakwaterowania.

Po posiłku nasz zapal został wystawiony na próbę ponieważ o 20-tej ruszyliśmy z pierwszym półtoragodzinnym szkoleniem, gdzie wszyscy ochoczo „chłoneli” wiedzę przekazywaną przez Marcelinę Ścigalę.

Po szkoleniu wszyscy się rozeszliśmy by wypocząć i wstać skoro świt na wędrownkę po okolicznych górach w mniejszych podgrupach i podziwiać piękny tamtejszy krajobraz.

Po kilku godzinnych wędrówkach dotleniających i rozjaśniających nasze umysły, nadszedł czas na małe odświeżenie ciała i uzupełnienie energii sytym obiadem.

Niestety, wszystko co dobre szybko się kończy, po czasie relaksu wróciliśmy do Sali gdzie kontynuowaliśmy szkolenie z godzinną przerwą na kolację.

Ze względu na bardzo duże zainteresowanie tematyką szkoleń (praca w zespole, zarządzanie czasem, szeroko pojętą autoprezentacją ...) szkolenia trwały do późnych godzin nocnych.

Wreszcie, po godzinie 23-trzeciej, szkolenia ustąpiły miejsca zabawie integracyjnej.

Wyjazd był ciekawym doświadczeniem i mieliśmy okazję zdobyć cenną wiedzę i doświadczenie w obszarach, które niewątpliwie poprawią naszą atrakcyjność na rynku pracy i pomogą w życiu osobistym..

Relacja studenta IV roku studiów kierunku:

„Elektrotechnika”

Jana Pytlarza

J.B.

NOWY KIERUNEK NA WYDZIALE ELEKTRYCZNYM

Zgodnie z Uchwałą z dnia 17.12.2009 Senatu Politechniki Wrocławskiej na wniosek Rady Wydziału Elektrycznego, postanowił utworzyć od roku akademickiego 2010/2011 kierunek studiów "Mechatronika" na Wydziale Elektrycznym, na którym będą prowadzone studia I stopnia.

Planowany limit przyjęć na studia I stopnia w roku akademickim 2010/2011 wynosi 75 osób. Studia trwają 7 semestrów.

Dotychczasowe doświadczenia zebrane w toku kształcenia na kierunku MECHATRONIKA na Wydziale Mechanicznym przy współudziale Wydziału Elektrycznego wskazują, że mając na względzie podniesienie poziomu kształcenia, uwzględnienie w programie studiów wieloaspektowości systemów mechatronicznych, lepsze wykorzystanie bazy dydaktycznej i kadrowej Politechniki Wrocławskiej, a także duże zainteresowanie kierunkiem wśród kandydatów na studia w Politechnice Wrocławskiej celowe jest równoległe uruchomienie od roku akademickiego 2010/2011 kierunku Mechatronika na Wydziale Mechanicznym, Wydziale Elektrycznym i Wydziale Elektroniki Mikrosystemów i Fotoniki, realizowanego według wspólnego planu studiów i programu.

Kształcenie na kierunku MECHATRONIKA będzie prowadzone przez wymienione wydziały na następujących zasadach:

1. Wszystkie trzy wydziały umieszczają w ofercie dydaktycznej kształcenie na kierunku Mechatronika, zaznaczając że prowadzone jest ono wspólnie przez te wydziały.
2. Rekrutacja na kierunek Mechatronika prowadzona jest przez każdy z wydziałów zgodnie z limitami przyjęć zatwierdzonymi przez Rady Wydziałów.
3. Kandydaci przyjęci na dany wydział pozostają przez cały okres studiów studentami tego wydziału i na tym wydziale otrzymują dyplom ukończenia studiów.
4. Wszyscy studenci przyjęci na kierunek Mechatronika realizują na pierwszym stopniu kształcenia wspólny program i wspólnie uczestniczą w zajęciach dydaktycznych w ramach kursów podstawowych i kierunkowych.
5. Wszyscy studenci kierunku mają prawo swobodnego wyboru kursów wybieralnych niezależnie od tego na jakim wydziale są one realizowane.
6. Nadzór nad realizacją programu studiów sprawuje międzywydziałowa komisja powołana przez Dziekanów uczestniczących wydziałów.

Porozumienie Dziekanów w/w wydziałów w sprawie wspólnego kształcenia na kierunku Mechatronika zostało podpisane 23 listopada 2009 roku.

Opiekunem dydaktycznym kierunku na W-5 jest prof. dr hab. inż. Eugeniusz Rosołowski z Instytutu Energoelektryki PWr.

SPRAWOZDANIE Z WYJAZDU NAUKOWEGO STUDENTÓW IV ROKU SPECJALNOŚĆ: ELEKTROENERGETYKA

W dniach 14. – 16. 01.2010. całą specjalizacją pod wodzą dr inż. Henryka Wojciechowskiego odbyliśmy pełen wrażeń maraton po obiektach będących kluczowymi w procesie wytwarzania, przesyłu i rozdziału energii elektrycznej.

Nasza przygoda rozpoczęła się przy gmachu głównym Politechniki Wrocławskiej, skąd punktualnie o godzinie 7.30 wyruszyliśmy w kierunku pierwszego punktu programu, którym była elektrownia Turów.

Elektrownia ta, opalana węglem brunatnym, który dostarczany jest z pobliskiej kopalni odkrywkowej, stanowi największe w kraju źródło energii elektrycznej.

Mimo trzaskającego mrozu, wyposażeni w kaski ochronne, żądni wrażeń i nowych doświadczeń ruszyliśmy na zwiedzanie obiektu. Na początek skierowaliśmy się do budynku głównego elektrowni, który w rzeczywistości składa się z kilku poziomów, na których mieszczą się zespoły turbogeneratorów (hala maszyn), sieć rurociągów dostarczających parę do

Rys. 1 . Generator z częściowo zdemontowanym uzwojeniem.

turbin, kotły, w których w wyniku spalania węgla uzyskuje się ciepło niezbędne do wytworzenia pary. Podczas naszej wizyty w hali maszyn miała miejsce wymiana uzwojeń stojana turbogeneratorsa, a także przegląd techniczny jednego z turbozespołów, co było dodatkową atrakcją.

Kolejnym etapem zwiedzania był wjazd na taras widokowy znajdujący się na dachu elektrowni, skąd mogliśmy zobaczyć wyprowadzenie energii elektrycznej linią 400kV do stacji w Mikułowej, która była kolejnym punktem programu.

Rys. 2. Stacja w Mikułowej

Tutaj także mróz nie był w stanie przeszkodzić nam w obejrzeniu całej stacji. Przechodząc wzdłuż każdego pola mieliśmy możliwość zapoznać się z ich budową, począwszy na podstawowym wyposażeniu, a na elementach automatyki zabezpieczeniowej kończąc. Po obejrzeniu układu stacji z zewnątrz, mieliśmy okazję zobaczyć jak to wszystko wygląda z punktu widzenia dyspozytora, który mając przed sobą schemat stacji na tablicy synoptycznej dokonuje wszelkich połączeń w stacji, która jest jedną z najistotniejszych stacji w krajowym systemie energetycznym.

Po obejrzeniu stacji w Mikułowej udaliśmy się do ośrodka, gdzie mieliśmy przenocować. Niespodziewanie w drodze do ośrodka, ze względu na niekorzystne warunki atmosferyczne, spotkały nas dodatkowe atrakcje, w postaci problemów logistycznych (nasz autobus utknął na oblodzonym, stromym zakręcie i musieliśmy pospieszyć mu na ratunek), ale na szczęście wszystko skończyło się dobrze.

Wieczorem zorganizowaliśmy spotkanie integracyjne, na którym mogliśmy się podzielić wrażeniami minionego dnia i wkrótce udać się na spoczynek.

Drugiego dnia, skoro świt, skierowaliśmy się ku elektrowni w Lubaniu. Ta opalana słomą elektrownia o mocy 7MW jest jedną z największych tego typu w Polsce. Zapoznaliśmy się z całym cyklem wykorzystania słomy

jako źródła energii elektrycznej, poznaliśmy problemy związane z użyciem

Rys. 3. Podajniki słomy w elektrowni w Lubaniu

tego typu nośników energii, a na koniec przeprowadziliśmy debatę dotyczącą oczyszczania spalin włącznie z metodą oczyszczania wykorzystywaną na tym obiekcie.

Ostatnim, a zarazem najbardziej wyczekiwany punkt wycieczki, była wizyta w elektrowni wodnej w miejscowości Leśna, gdzie udaliśmy się wprost z Lubania.

Rys. 4. Uczestnicy wycieczki w pełnym składzie na tle hydrogeneratorów.

Elektrownia zbiornikowa w Leśnej jest najstarszym tego typu obiektem w kraju, który powstał na początku ubiegłego wieku i działa po dziś dzień. Pięć hydrozespołów wyposażonych w turbiny Francisca dają łączną moc ponad 2,6MW.

Po dokładnych oględzinach hali maszyn, udaliśmy się na poziom niższy, gdzie znajdują się rurociągi doprowadzające wodę do turbin. Nie da się ukryć, że elektrownia w Leśnej oczarowała nas wszystkich. Wchodząc tutaj ma się wrażenie jakby odbywało się podróż w czasie.

Oczarowani pięknem pracy zabytkowych hydrozespołów udaliśmy się w drogę powrotną do Ośrodka, gdzie do późna nie brakowało tematów do rozmów.

Po dokładnych oględzinach

Trzeciego dnia wczesnym rankiem wyruszyliśmy w drogę powrotną do Wrocławia, gdzie dotarliśmy w samo południe zmęczeni, ale zachwyceni.

Gdyby nie ogromna pomoc dr inż. H. Wojciechowskiego, który podjął się uzyskania pozwoleń na zwiedzanie wszystkich obiektów, wyjazd nie doszedłby do skutku a my nie poznalibyśmy „od środka” obiektów, o których uczymy się na co dzień w trakcie zajęć.

W imieniu uczestniczących

Jacek Soroko

Student IV r. ETK

Zmiany pokoleniowe w Bibliotece Wydziału Elektrycznego

W roku akademickim 2008/2009 nastąpiły zmiany personalne w naszej bibliotece.

*W czerwcu na emeryturę odeszła nasza koleżanka, pani **Ania Młynarczyk**, o której wspomnienie zamieszczamy poniżej. Miesiąc później naszą bibliotekę opuściła **Agnieszka Wojciechowicz**. W kolejnych miesiącach w bibliotece rozpoczęło pracę nowe pokolenie bibliotekarzy w osobach: **Marta Pospiszył** i **Anna Stach**.*

***Marta Pospiszył** – zatrudniona w Bibliotece Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej od 1 lipca 2009 roku na stanowisku młodszego bibliotekarza. Z Politechniką Wrocławską związana od kwietnia 2007 roku, kiedy to została zatrudniona w Oddziale Udostępniania Zbiorów Biblioteki Głównej. Absolwentka Informatyki Naukowej i Bibliotekoznawstwa na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Wrocławskiego. W czerwcu 2008 roku obroniła pracę magisterską pt. „Biblioteki miast prowincjonalnych w zaborze rosyjskim w służbie oświat i nauki w XIX w.” u prof. Anny Migoń. Zainteresowania: literatura*

współczesna.

Anna Stach – zatrudniona w Bibliotece Wydziału Elektrycznego od 1 marca 2010 r. na stanowisku młodszego bibliotekarza. Ukończyła studia na Uniwersytecie Wrocławskim wraz z uzyskaniem dyplomu licencjata z Informacji Naukowej i Bibliotekoznawstwa. Należała do koła naukowego Bibliotekoznawców. Obecnie studentka II roku uzupełniających

studiów magisterskich z Informacji Naukowej i Bibliotekoznawstwa, specjalizacja biblioteki cyfrowe. Pisze pracę magisterską pt. *Aktywność publikacyjna wybranych bibliologów z XIX i XX wieku*. Zainteresowania: podróże oraz twórczość Harlana Cobena.

Pani **Ania Młynarczyk** jest absolwentką Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Ukończyła Wydział w lutym 1973 r., specjalność: elektrotechnologia, czyli I-7 (Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii). 1 kwietnia 1973 roku zaczęła pracę w I-7 na etacie naukowo-dydaktycznym. W latach siedemdziesiątych urodziła 2 synów i po roku zdała sobie sprawę, że z kariery naukowej, doktoratu, raczej nic nie będzie, bo najważniejsza jest przecież rodzina.

W 1980 roku przeszła do pracy w bibliotece I-7 początkowo jako pracownik informacji naukowo-technicznej, (wtedy pracownicy biblioteki dzielili się na bibliotekarzy i „informatorów”). Potem, w 1994 roku, a było to w drugiej kadencji Dziekana prof. Bohdana Synala, połączono bibliotekę I-7, I-8 i BW-5 w jedną bibliotekę wydziałową, po pół roku włączając do niej również bibliotekę I-29. W ten sposób przestała być

pracownikiem I-7 a została pracownikiem Biblioteki Głównej i Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej, bo wtedy wszystkie biblioteki były filiami Głównej. W roku 2001 biblioteka wydziałowa przeszła pod opiekę Wydziału Elektrycznego i Pani Ania stała się pracownikiem Wydziału. Wygląda, jakby ciągle zmieniała pracę, ale stale pracowała w tym samym miejscu i w tym samym zespole! Wykorzystała swoją wiedzę jako absolwent naszego Wydziału. Była wyróżniana nagrodami Rektora, Dziekana i Dyrektora Instytutu I-7 oraz Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej i Medalem za Długoletnią Służbę. W czerwcu 2009 roku przeszła na emeryturę, w swojej długiej karierze bibliotecznej (na Politechnice 36 lat), przeszła wszystkie szczeble zawodowe do stopnia kustosza włącznie.

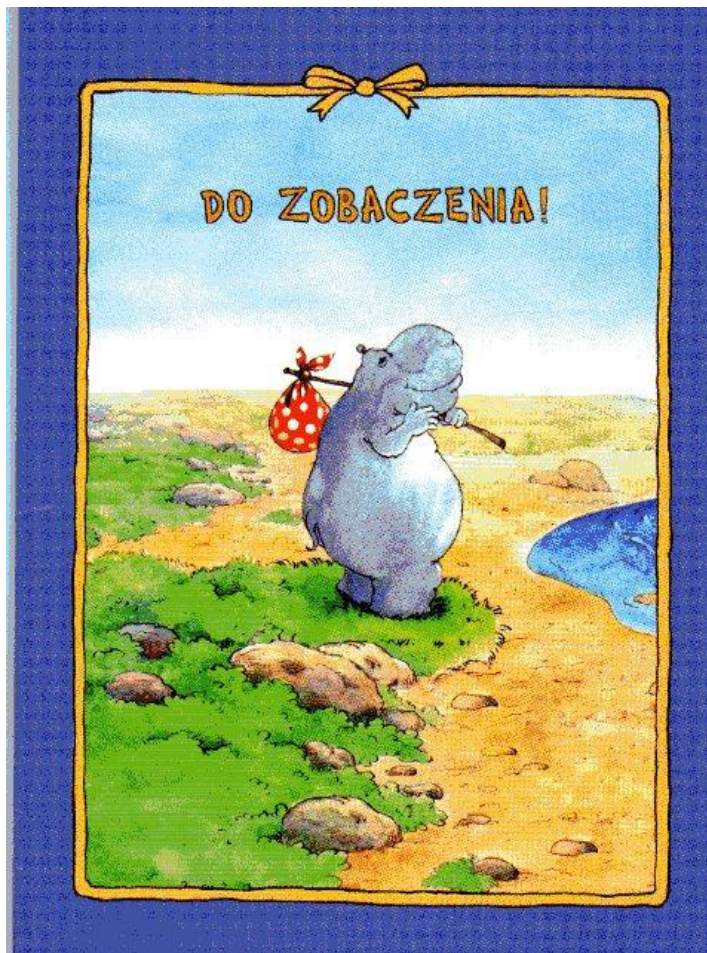
Pracowało jej się świetnie, wszystkich lubiła i myśle, że też była lubiana, zwłaszcza przez pracowników, bo z powodów informacyjno-(dawniej) dokumentacyjnych (potem) więcej pracowała z pracownikami wydziału, niż ze studentami, choć może jej się tylko tak zdawało. W każdym razie jak odchodziła dostała dużo dowodów serdeczności i sympatii od wielu pracowników, co mile wspomina do tej pory.

***Pani Ania** niżej zamieszczonym tekstem, nieco humorystycznym, poinformowała współpracowników o nieuchronnym terminie przejścia na zasłużoną emeryturę:*

A więc "nadejszła wiekopomna chwila" i czas się żegnać. Zasłużony (podobno) odpoczynek czeka. Dziękuję, że mogłam Was spotkać, pracować z Wami, spotkać przyjaźnie, koleżeńsko, fajne rozmowy i wspólne przeżycia.

Dziękuję, pozdrawiam i do zobaczenia!

Anna Młynarczyk

Czerwiec, 2009

Mamy nadzieję, że w tym tobołku jest dużo dobrych wspomnień a zawartość materialno-finansowa wystarczająca na zdrowe, ciekawe i godne życie.

Tekst powstał na bazie wspomnień Ani Młynarczyk i dokumentacji W-5.

Jadwiga Brudzińska

"Wrocławski Indeks" zamiast TARED-u

Sześć największych uczelni publicznych (UWr, PWr, UE, UP, AM i AWF) oraz siedem niepublicznych nie wzięło w tym roku udziału w prezentacjach edukacyjnych TARED.

Źródło: strona internetowa PWr.

Rektorzy wymienionych uczelni 25 stycznia podpisali porozumienie o organizacji targów "Wrocławski Indeks", które odbyły się 9-10 marca 2010 r. w hali LASE (ul. Wystawowa 1, Wrocław). Patronat nad nowymi targami objął prezydent miasta Rafał Dutkiewicz.

Wystawcy na Targach Edukacyjnych „WROCLAWSKI INDEKS”

Akademia Medyczna, Akademia Muzyczna, Akademia Sztuk Pięknych, Akademia Wychowania Fizycznego, Dolnośląska Szkoła Wyższa, Dolnośląska

Wyższa Szkoła Służb Publicznych „Asesor”, Międzynarodowa Wyższa Szkoła Logistyki i Transportu, Papieski Wydział Teologiczny, Politechnika Opolska, Politechnika Wroclawska, Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej, Uniwersytet Ekonomiczny, Uniwersytet Przyrodniczy, Uniwersytet Wroclawski, Wroclawska Wyższa Szkoła Informatyki Stosowanej „Horyzont”, Wyższa Szkoła Bankowa, Wyższa Szkoła Edukacja w Sporcie, Wyższa Szkoła Filologiczna, Wyższa Szkoła Handlowa, Wyższa Szkoła Humanistyczna, Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania „Copernicus”, Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Lądowych, Wyższa Szkoła Zarządzania „Edukacja”, Wyższa Szkoła Zarządzania i Finansów.

Tegoroczna edycja targów była, dla wszystkich 24 uczelni, w pewnym sensie poligonem doświadczalnym. Formuła targów była formułą non-profit. Żadna z uczelni, która poniekąd była także organizatorem, nie czerpała z tego korzyści.

Jednocześnie na parterze hali odbywały się prezentacje pt. „Perspektywy rynku pracy po roku 2015”, przygotowane przez licznych pracodawców, biorących udział w targach. Za pomocą rozbudowanych wykładów i multimedion swoje możliwości i oferty przyszłym absolwentom zaprezentowały uznane na świecie firmy i inwestorzy: DeLaval, Hewlett Packard, IBP, Nokia Siemens Networks, Siemens, REC, Tieto, UPC oraz ZGI. W powietrzu dało się wyczuć nęcący zapach kariery...

Podsumowując - pomimo pewnych niedogodności możemy się cieszyć, bo nasze stoisko było jednym z najliczniej obleganych. Same targi miały charakter rzeczywiście targów edukacyjnych. Oprócz uczelni wyższych nie było żadnych szkół ponadgimnazjalnych, typu szkoły ochrony czy kosmologii. I taką formułę uczelnie chcą zachować również w przyszłym roku. Być może dołączą do nas uczelnie, ale wyższe, z kraju. Niemniej jednak wtedy także zostanie zachowana zasada, by Wrocław promował się jako prężny ośrodek akademicki.

Dni Otwarte ,2010'

Tradycyjnie Dni Otwarte na Politechnice Wrocławskiej odbyły się 19 i 20 marca 2010 r. Były one adresowane do wszystkich uczniów klas maturalnych i przedmaturalnych oraz nauczycieli i wychowawców, a także okazją do bezpośredniej rozmowy z dziekanami, wykładowcami i studentami.

12 wydziałów, Studium Kształcenia Podstawowego oraz Zamiejscowe Ośrodki Dydaktyczne w Wałbrzychu, Jeleniej Górze, Legnicy i Bielawie wzięły udział w kolejnej edycji Dni Otwartych.

Trzy Instytuty (I-7, I-8, I-29) Wydziału Elektrycznego na czas akcji udostępniły laboratoria a studenci z Kół Naukowych przygotowali i zaprezentowali swoje osiągnięcia i prace.

Poniżej propozycje Kół Naukowych W-5 na Dni Otwarte w Zintegrowanym Centrum Studenckim (C-13) 19-20.03.2010r.

Koło Naukowe I-7 "STRIMER"

- 1. Lampa plazmowa.*
- 2. Generator Marxa*
- 3. Drabina Jacoba (a nawet dwa egzemplarze)*
- 4. Lampowa cewka tesli.*
- 5. Przetwornica wysokiego napięcia ZVS*

Koło Naukowe I-8 "ENERGETYK"

- 2 makiety sterowane poprzez PLC:*
- 1. Światła drogowe na przejściu dla pieszych (z przyciskiem)*
 - 2. Parking samochodowy*

W Zintegrowanym Centrum Studenckim - ZCS (Wybrzeże Wyspiańskiego 23-25, bud. C-13) było można zobaczyć m.in. zaprojektowany przez studentów politechniki poduszkiowiec, walki robotów, lampę plazmową oraz transparentną elektronikę.

Źródło: strona internetowa oraz media PWr.

O procedurach związanych z rekrutacją na studia w Politechnice Wrocławskiej kandydaci dowiedzieli się w punkcie informacyjnym, gdzie mogli również nabyć informator. Punkt był czynny w piątek (19.03.) od godz. 8.00 do godz. 15.30 oraz w sobotę (20.03.) od godz. 9.00 do godz. 14.00. Zainteresowanie studiami na Naszej Uczelni było duże.

J.B.

ELEKTRYZUJĄCA PASJA

**Rozstrzygnięcie III edycji konkursu "Elektryzująca Pasja"
organizowanego w ramach programu "Elektrotim Szkołom"**

Firma Elektrotim S.A. – jeden z największych dostawców kompleksowych rozwiązań z zakresu elektryki i automatyki dla budownictwa, realizuje innowacyjny, autorski konkurs „Elektryzująca Pasja”. Program, realizowany jest od trzech lat, skierowany jest do uczniów szkół na terenie Górnego i Dolnego Śląska.

Obecnie realizowana, III edycja „Elektryzującej Pasji”, rozpoczęła się 15 listopada 2009 r. (wypowiedź Prezesa firmy- Andrzeja Diakuna) Jeszcze w 2009 r. przeprowadziliśmy cykl prezentacji w szkołach biorących udział w projekcie, w celu przybliżenia założeń programu społecznego „Elektrotim Szkołom”. Efektem działań do konkursu zgłosiły się szkoły z Wrocławia, Katowic i Legnicy. Zadaniem konkursowym Uczniów było przygotowanie projektu ukazującego wyjątkową pasję, związaną z elektryką i/lub elektroniką. Podstawowym celem przedsięwzięcia, organizowanego od trzech lat, jest umożliwienie utalentowanym uczniom poszerzenia wiedzy z zakresu elektroniki i elektryki oraz ułatwienie im zdobywania nowych doświadczeń, które zaprocentują w przyszłości. Młodzi Pasjonaci, bogatsi o nowe, praktyczne umiejętności i kompetencje zawodowe, łatwiej odnajdują się na rynku pracy, po zakończeniu nauki w szkole.

Jury Konkursowe

W dniu 8 kwietnia 2010 roku we Wrocławiu, odbyły się obrady Jury Konkursowego, które wyłoniło zwycięzców oraz wyróżnionych w III edycji organizowanego konkursu "Elektryzująca Pasja". Konkurs jest częścią projektu społecznej odpowiedzialności biznesu prowadzonego przez Elektrotim S.A. Celem programu "Elektrotim Szkołom" jest stworzenie

zachęty dla uczniów do włączania się w nowe inicjatywy, zainteresowania tematyką związaną z ich profilem nauczania, rozwijanie umiejętności z zakresu pracy w grupie, komunikacji, aktywnego rozwiązywania problemów przy jednoczesnej pomocy w stwarzaniu w szkołach sprzyjających warunków do rozwoju zainteresowań i pasji uczniowskich.

*W skład Komisji oceniającej zgłoszone do konkursu projekty weszły następujące osoby: **prof. dr hab. inż. Jan Zawilak** - Prodziekan ds. studenckich Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej, **Krzysztof Nowicki** - Prezes Oddziału Wrocławskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich, **Jan Bryndza** - Wicedyrektor Centrum Kształcenia Praktycznego, **Dr inż. Stanisław Janiszewski** - Dyrektor Działu Rozwoju firmy Elektrotim S.A., **Marzena Częstkiewicz** - Kierownik Działu Personalnego firmy Elektrotim S.A. oraz **Agnieszka Majewska-Kunat** - Dyrektor PR agencji Ego Public Relations.*

Jury Konkursowe, pod przewodnictwem prof. dr hab. inż. Jana Zawilaka z Politechniki Wrocławskiej, po dokładnym zapoznaniu się i wnikliwej, wielogodzinnej analizie zgłoszonych projektów, oceniło je

według kryteriów opisanych szczegółowo w regulaminie konkursu.

Szczególne uwagę zwracano na innowacyjność, stopień zaawansowania prac projektowych, ich poziom techniczny oraz umiejętność właściwego wykorzystania materiałów dodatkowych. W roku 2010 Jury Konkursowe zdecydowało o przyznaniu trzech nagród głównych oraz trzech wyróżnień specjalnych, tym samym wybierając najbardziej elektryzujące projekty tego roku.

I miejsce - Piotr Wysocki

z Zespołu Szkół nr 18 we Wrocławiu, za projekt: "Próba dorównania klasie firmy MTX - AUDIO - rozwój pasji"

II miejsce - Tomasz Zdebel

z zespołu Szkół nr 3 z Katowic, za projekt: "Elektryzująca pasja: zabawa elektronami"

III miejsce - Jakub Szklarz

z Zespołu Szkół Elektryczno-Mechanicznych z Legnicy, za projekt: "Sprzęt audio - moja pasja"

oraz osoby wyróżnione w konkursie:

wyróżnienie I stopnia - Grzegorz Opała

z Zespołu Szkół Elektryczno-Mechanicznych z Legnicy, za projekt: "Deepone"

wyróżnienie II stopnia - Mariusz Kachnowicz oraz Wojciech Rozmus

z Zespołu Szkół Elektryczno-Mechanicznych z Legnicy, za projekt: "Kolej w elektronicznej pigułce"

wyróżnienie III stopnia - Rafał Grochowski oraz Damian Głądała

z Dolnośląskiego Zakładu Doskonalenia Zawodowego, za projekt: "Dozorca Ceeper-GDR do kontrolowania, lokalizowania i zabezpieczania przed kradzieżą mienia"

Uroczyste zakończenie III edycji konkursu wraz z wręczeniem nagród oraz prezentacjami prac uczestników odbyło się w dniu 26 kwietnia 2010 roku w zażytkowych wnętrzach Ratusza Miejskiego we Wrocławiu.

Wszystkim wyróżnionym Jury Konkursowe złożyło serdeczne gratulacje i życzyło kolejnych sukcesów oraz wielu nowych pomysłów!

Materiał zaczerpnięto z: Broszury „Elektryzująca Pasja”, konkurs realizowany w ramach programu społecznego firmy ELEKTROTIM S.A. — „Elektrotim Szkołom”

Elektryzująca Pasja

SPOTKANIE Z AMBASADOREM KANADY

15 czerwca 2010 r. Politechnikę Wrocławską odwiedził Ambasador Kanady w Polsce, dr Daniel Costello. Pan Ambasador zaszczycił nas swoją obecnością po tym jak dowiedział się o programie współpracy pomiędzy Wydziałem Elektrycznym PWr. a Uniwersytetem Ryerson z Toronto w Kanadzie. Począwszy od roku akademickiego 2007/2008, na kierunku Elektrotechnika, realizowane są studia stacjonarne II stopnia w języku angielskim w specjalności Control in Electrical Power Engineering. Studiując na tej specjalności, studenci z Polski mogą wyjeżdżać na studia do Kanady w ramach podpisanej w 2008r. umowy o podwójnym dyplomowaniu pomiędzy Wydziałem Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej a Ryerson University. Współpraca ta obejmuje także studentów z Kanady, którzy mają możliwość studiowania na Politechnice Wrocławskiej. Studenci z Polski pierwsze dwa semestry spędzają w Kanadzie, natomiast dwa pozostałe w Polsce. Absolwenci tego programu otrzymują dwa dyplomy:

- Master of Engineering Degree z Ryerson University*
- Master of Science Degree z Politechniki Wrocławskiej*

W Spotkaniu z Panem Ambasadorem oraz jego współpracownikami udział wzięli Dziekan Wydziału Elektrycznego, prof. Marian Sobierajski, Prodziekan ds. Rozwoju i Współpracy Międzynarodowej, prof. Waldemar Rebizant oraz studenci Wydziału Elektrycznego, którzy brali udział w programie współpracy z Uniwersytetem Ryerson, jak i ci, którzy do wyjazdu dopiero się przygotowują. Obecny był także student z Kanady, pan Ian Poff, który w ramach tej współpracy, studiuje na Wydziale w roku ak. 2009/2010. Spotkanie miało miejsce w Starej Sali Senatu, w Gmachu Głównym Politechniki Wrocławskiej. Podczas tej uroczystej

wizyty, Pan Ambasador został zapoznany ze szczegółami dotyczącymi programu, rozmawiał ze studentami, którzy wrócili z Kanady pytając ich o wrażenia z pobytu w Toronto oraz ze studentami, którzy wyjeżdżają tam we wrześniu 2010r. zapytując ich o oczekiwania wobec studiowania za granicą. Pan Ambasador był także ciekawy czy studiowanie w Polsce przypadło do gustu panu Ianowi, który z wielkim entuzjazmem opowiadał o swoich doświadczeniach związanych z edukacją na Politechnice Wrocławskiej. Podczas spotkania poruszono także kwestię wiz oraz zezwoleń na pracę dla polskich studentów, którzy będą brać udział w programie od nowego roku akademickiego. Pan Ambasador obiecał pomoc w tych sprawach. Kolejnej wizyty Pana Ambasadora, Politechnika może spodziewać się 2 października 2010 podczas uroczystej inauguracji nowego roku akademickiego 2010/2011.

(w środku Pan Ambasador, dr Daniel Costello, po prawej Rektor PWr prof. Tadeusz Więckowski, po lewej pracownik administracji Ambasady Kanady.)

Pan Ambasador na spotkaniu ze studentami w Sali Senatu PWr.

*Opracowanie:
Jowita Rutowicz*

Międzynarodowa wakacyjna wymiana studentów „UKRAINA 2010”

W nawiązaniu do uzgodnień zawartych pomiędzy Uczelnią Ukrainą a Politechniką Wrocławską dotyczącą kontynuacji wakacyjnej wymiany studentów Wydziału Elektrycznego oraz Wydziału Geoinżynierii, Górnictwa i Geologii a studentów z Państwowego Uniwersytetu Górniczego w Dniepropetrowsku w lipcu 2010 roku młodzież z obydwu Uczelni miała możliwość odbycia praktyki wakacyjnej w wybranych zakładach przemysłowych zarówno na terenie Ukrainy jak i Polski. Przedsięwzięcie to w przyszłości pozwoli na rozwijanie wzajemnych kontaktów między Uczelniami obu krajów i tworzeniu podstaw przyszłej współpracy zarówno studentów jak i absolwentów tychże Uczelni.

Opiekunem jak i organizatorem był Pan dr inż. Zenon Okraszewski, który zadbał o dofinansowanie wyjazdu z funduszu Uczelni. Ponadto za zgodą Rektora PWr. studenci z Ukrainy zostali (bezpłatnie) zakwaterowani w domu studenckim T-6.

Poniżej lista studentów:

<i>1. Beata Kredenc</i>	<i>studentka W-5</i>	<i>1. Lensha Ievgen</i>	<i>- Dniepropetrowsk</i>
<i>2. Mariusz Miszkiewicz</i>	<i>student W-5</i>	<i>2. Tkach Maksym</i>	<i>- Dniepropetrowsk</i>
<i>3. Maciej Smolak</i>	<i>student W-5</i>	<i>3. Gribalova Maryna</i>	<i>- Dniepropetrowsk</i>
<i>4. Bartosz Burski</i>	<i>student W-6</i>	<i>4. Ivanowa Anna</i>	<i>- Dniepropetrowsk</i>
<i>5. Iwona Skoczylas</i>	<i>studentka W-6</i>	<i>5. Kotliarova Ievgeniia</i>	<i>- Dniepropetrowsk</i>
<i>6. Paweł Strzałkowski</i>	<i>student W-6</i>	<i>6. Semenenko Anna</i>	<i>- Dniepropetrowsk</i>
<i>7. Zenon Okraszewski</i>	<i>opiekun</i>	<i>7. Tsyplenkov Dmytro</i>	<i>opiekun</i>

Beata Kredenc studentka czwartego roku studiów W-5, kierunek: Automatyka i Robotyka, specjalizacja: Automatyka Systemu Elektroenergetycznego, uczestnicząca w zagranicznej praktyce specjalnościowej przekazała w formie sprawozdania przebieg pobytu studentów ukraińskich w Polsce i studentów polskich na Ukrainie.

Sprawozdanie z zagranicznej praktyki specjalnościowej

Cel praktyki:

Poszerzenie wiedzy na temat elementów systemu elektroenergetycznego na terenie Polski i Ukrainy, poznanie elementów przemysłu wydobywczego i hutniczego, analiza rozwiązań technologicznych w kopalniach i zakładach przemysłowych na terenie obu krajów.

Przebieg praktyki:

W punktach wymieniłam miejsca odbywania się praktyki, wraz ze zdjęciami i omówieniem podstawowych zagadnień z którymi zapoznałam się na miejscu:

1. Fabryka generatorów Alstom we Wrocławiu.

Bardzo szczegółowo zapoznaliśmy się ze skomplikowanym procesem produkcyjnym firmy Alstom we Wrocławiu, której laboratorium i linia produkcyjna są najnowocześniejsze w tej części świata. Pokazano technikę tworzenia pretów generatorowych od przycinania taśmy srebrno-miedzianej, aż po wypalenie ukształtowanych w ewolwentę pretów w żywicy epoksydowej, pod ogromnym ciśnieniem, w specjalnie do tego przeznaczonych komorach. Śledziliśmy proces produkcyjny stojanów generatorowych

o chłodzeniu wodnym, wodorowym oraz powietrznym. Obejrzelismy również przyległe hale, gdzie poza serwisem i naprawą wirników miało miejsce ich wyważanie. Na końcu pokazano sposób transportu gotowych generatorów specjalnie do tego celu przeznaczonymi wagonami nad morze, gdzie generatory dalej transportowane są statkami na miejsce przeznaczenia.

2. Elektrownia wodna.

W dwu elektrowniach wodnych na rzece Kwisie mogliśmy podziwiać działające turbiny wodne, odrestaurowane oryginały z lat pięćdziesiątych. Elektrownie były niewielkiej mocy, a ich praca musiała być przerywana, ponieważ rzeka Kwisa ma zbyt mały przepływ alby mogły one działać bez przerwy.

Elektrownia wodna na Kwisie

3. Kopalnia miedzi w Polkowicach „KGHM Polska Miedź S.A.”

Po zjeździe na głębokość ponad kilometra pod ziemię, gdzie zapoznaliśmy się z infrastrukturą energetyczną oraz skomplikowanym układem zabezpieczeń elektrycznych, pokazano nam systemy wentylacji w kopalni oraz układ maszyn wyciągowych: systemy naciągowe i układy tyrystorowe zasilające ogromne silniki transportujące urobek w skipach na powierzchnię oraz zasilanie wind. Po wizycie w zewnętrznej rozdzielni zwiedziliśmy dyspozytornię elektryczną.

Studenci oraz opiekunowie w kopalni

4. Kopalnia odkrywkowa węgla w Bogatyni.

Pokazana nam została jedna z rozdzielni elektrycznych przy kopalni odkrywkowej i zaprezentowane zabezpieczenia elektryczne. Po zjeździe na dno kopalni przyjrzelśmy się budowie taśmociągów oraz koparek kołowych czerpakowych zbierających nadkład oraz koparek czerpakowych wydobywających złożę węgla drzewnego na dnie kopalni. Maszyny zasilane były prądem o napięciu rzędu kilowoltów, a do ich obsługi potrzebna była załoga składająca się z 4 osób. Zapoznano nas również z problemem składowania nadkładu na hałdach i zjawiskiem wędrówki hałdy.

5. Uniwersytet Górniczy w Dniepropetrowsku.

Po przyjeździe na Ukrainę zostaliśmy zaproszeni na Uniwersytet Górniczy. Gdzie pokazano nam sale wykładowe i laboratoryjne. Zaprezentowano nam pracownię silników elektrycznych oraz pracującą przy Instytucie firmę Schneider Electric. Która zajmuje się projektowaniem urządzeń do rozdziалу energii elektrycznej, przemysłowych systemów sterowania i automatyki, aparatur i urządzeń elektrotechnicznych niskiego, średniego i wysokiego napięcia. Obejrzelśmy modele maszyn górniczych oraz maszyny zgromadzone przez Uniwersytet. Zaprezentowano nam ogromną kolekcję rzadkich minerałów występujących na terenie byłego Związku Radzieckiego oraz przedstawiono historię Uniwersytetu.

6. Centrum raketowe w Dnipropetrowsku.

Okręg Dniepropetrowski był przez długi czas zamknięty dla „reszty świata” z powodu obecnego tam przemysłu raketowego. Teraz fabryki zostały pozamykane, ale zostało Muzeum Rakietnictwa, gdzie oprowadzający po obiekcie, emerytowany wojskowy, zapoznał nas z rozwiązaniami technicznymi zastosowanymi w raketach produkowanych

przez były ZSRR. Omówione zostały napędy, materiały i paliwa raketowe, raket wynoszących satelity na orbitę oraz raket balistycznych o zasięgu międzykontynentalnym.

7. Fabryka akumulatorów „VESTA”

Szczegółowo zapoznaliśmy się z produkcją akumulatorów w fabryce z półautomatyczną linią produkcyjną. Była to jedna z nowocześniejszych fabryk na Ukrainie, zbudowana przez zagranicznych przedsiębiorców. Proces produkcji przebiegał od wylania obudowy akumulatora, przez wytworzenie płytek ołowianych, na ładowaniu i testowaniu akumulatorów kończąc.

8. Elektrownia atomowa Zaporozgje.

Następnie zwiedzaliśmy elektrownie atomową Zaporozgju. Składająca się z sześciu bloków megawatowych elektrownia atomowa zaopatrywała pół regionu w energię. Na miejscu zapoznaliśmy się ze szczegółową budową reaktora, odwiedziliśmy szkoleniowe centrum sterowania reaktorem i byliśmy świadkami ćwiczeń zapobiegania awarii

przez grupę operatorów. Zapoznaliśmy się z techniką składowania i utylizacji zużytego paliwa jądrowego. Mogliśmy również przyjrzeć się rozdzielni 700kV położonej przy elektrowni.

Centrum sterowania reaktorem

Rozdzielnia 700kV

9. Kopalnia żelaza o pionowym położeniu rudy.

Następnym punktem praktyk była kopalnia żelaza, na której dno mogliśmy zjechać windą elektryczną napędzaną układem Leonarda, który wcześniej dokładnie przeanalizowaliśmy. Obejrzelśmy podziemną rozdzielnię, zapoznaliśmy się z rozwiązaniami związanymi z transportem energii pod ziemię, a także byliśmy świadkami pracy maszyn elektrycznych: koparek oraz wiertarek samojezdnych. W kopalni ilość rudy żelaza w jednostce urobku wynosiła 60%, co jest rzadko spotykanym poziomem zagęszczenia.

10. Kopalnia odkrywkowa z hydraulicznym systemem transportu urobku.

W Ukraińskim zagłębiu żelazowym odwiedziliśmy również kopalnię odkrywkową, w której transport urobku odbywał się w rurach długości ponad kilometra do pobliskiego zakładu uzdatniania rudy. Pokazano nam koparki kroczące oraz szczegółowo przedstawiono cały układ transportu hydraulicznego urobku.

11. Kopalnia odkrywkowa z transportem szynowym oraz centrum uzdatniania rudy.

Powierzchnia wyrobiska obejmowała około 9 kilometrów kwadratowych. Transport urobku odbywał się za pomocą specjalnie do tego celu przeznaczonych wywrotek o nośności 80 ton. Ciężarówki były załadonywane przez wywrotki na dnie wyrobiska i transportowały urobek do taśmociągu, który napelniał urobkiem wagony. Wagony opróżniane były w pobliskim centrum uzdatniania rudy, gdzie ruda uzdatniana była z poziomu 30% do 96%. Ruda przechodziła przez układ młynów, rozdrabniających po kolei z przekroju nawet pół metrowych brył do

żelaznego miálu. Następnie za pomocą metod, magnetycznej oraz elektrolitycznej, żelazo było oddzielane od mułu, a następnie wytapiane w ogromnym piecu. Żelazo na końcu procesu miało postać małych pastylek o ponad dziewięćdziesięciu procentowym zagęszczeniu żelaza i było gotowe do przetopu.

12. *Spotkanie z Rektorem Uniwersytetu Górniczego.*

Ostatnim punktem naszej praktyki było spotkanie z Władzami Uniwersytetu Górniczego, na którym wymieniliśmy się spostrzeżeniami i bogatymi doświadczeniami zdobytymi na praktyce.

Podsumowanie:

Praktyka wzbogaciła moją wiedzę elektryczną a także rozwinęła moje zainteresowania związane z górnictwem. Podczas ich trwania zapoznałam się z ogromną ilością rozwiązań technicznych w fabrykach, elementach systemu elektroenergetycznego i kombinatach górniczych. Miałam okazję rozmawiać z inżynierami pracującymi w zawodzie technicznym i zdobyć choć część ich wiedzy. Dodatkowo poszerzyłam wiedzę związaną z tematem mojej pracy magisterskiej oraz poznałam życzliwych ludzi, trochę ich kulturę i zwyczaje.

Beata Kredenc

VIII Konferencja Naukowa Studentów

W dniach 23–26 sierpnia 2010 roku w Ośrodku Wypoczynkowym Politechniki Wrocławskiej „Radość” w Szklarskiej Porębie odbyła się VIII Konferencja Naukowa Studentów pod honorowym patronatem prorektora ds. studenckich Politechniki Wrocławskiej dr Zbigniewa Sroki. Gośćmi specjalnymi byli studenci z Budapest Tech Polytechnical Institution. Hasłem przewodnim było: „Człowiek – cywilizacja – przyszłość”.

Zakres Konferencji obejmował 8 kategorii:

- 1. Informatyzacja współczesnego życia.*
- 2. Człowiek w zwierciadle nowoczesnej techniki.*
- 3. Techniczne spojrzenie na człowieka.*
- 4. Biocywilizacja.*
- 5. Droga ku przyszłości.*
- 6. Energia - generacja, przesył, wykorzystanie.*
- 7. W poszukiwaniu technologii jutra.*
- 8. Strategie w globalnym świecie.*

Z wydziału Elektrycznego udział wzięło dwóch doktorantów: mgr Paweł Drażek oraz mgr Maciej Gwoźdźwicz. Paweł Drażek przedstawił pracę pod tytułem: „Return of investment in smartgrid technology in Poland” natomiast Maciej Gwoźdźwicz przedstawił pracę pod tytułem: „Comparision of line start permanent magnet synchronous motor and induction motor based on the 90L-4 IM type”. Mgr Maciej Gwoźdźwicz zdobył pierwsze miejsce w kategorii „Energia - generacja, przesył, wykorzystanie”.

Wrocław University of Technology

DIPLOMA

for

Maciej

Gwoździwicz

for the best work of the Eighth Students' Science Conference in the category „Technical view on a man” and „Energy – generation, transfer, utilisation” in the competition for the best work under the auspices of Vice-Rector for Student Affairs of Wrocław University of Technology

Zbigniew J. Sroka, Ph.D., Eng.

Szklarska Poreba, 2010

Przemówienie z rozdania dyplomów 2010 r. (M. Gwoździewicz)

On behalf of me and my colleagues from Control in Electrical Power Engineering specialization I would like to thank Dean Prof. Marian Sobierajski and Vice-Dean Prof. Waldemar Rebizant for opening English-taught four-semester M.Sc. Programme Control in Electrical Power Engineering.

These studies prepared us to cooperate with international environment and to formulate and solve the problems of modern electrical engineering. Now we - young graduates of our Faculty - are able to face the challenges of the labour market of this day and age.

On behalf of my colleagues who took part in Double-Degree studies and studied two semesters at Ryerson University in Toronto I would like to thank our Vice-Dean Prof. Waldemar Rebizant for his help before and during studies in Canada.

I would like to thank our supervisors: Prof. Ludwik Antal, Dr Zbigniew Leonowicz, Dr Tomasz Sikorski and Prof. Waldemar Rebizant for guiding us through our master's projects.

I would like to thank Mrs Agnieszka Szymczyk and Mrs Jowita Rutowicz for a very nice and helpful atmosphere in Dean's room.

In the end I would like to say a few words to my new colleagues who came from abroad to study at our Electrical Engineering Faculty: Welcome to Wroclaw University of Technology, welcome to Wroclaw and welcome to Poland. Studies at Electrical Engineering Faculty will be big occasion to develop your knowledge and improve your skills because during Your English-taught studies here you will meet world electrical engineering experts and you will be able to take some part from their huge knowledge and professional experience. Please make use of this chance.

Maciej Gwoździewicz

17-22 WRZEŚNIA 2010 ROKU

W tym roku na wszystkich, którzy zechcieli nas odwiedzić czekały nowe przygody w świecie nauki, liczne warsztaty i konkursy z nagrodami.

*Niektóre z festiwalowych pokazów zaskoczyły zgromadzonych. Było można na przykład porozmawiać z robotem Samuelem, skonstruować własnego robota, obejrzeć pokaz iluzjonisty. Udział w imprezie zgłosił również nasz Wydział. W Dziedzinie: **Technika i technologia** odbył się pokaz: **Zjawiska wysokonapięciowych wyładowań elektrycznych w powietrzu**. Prowadzącymi byli: prof. dr hab. inż. Janusz Fleszyński oraz dr inż. Adam Tymań z Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii. Pokaz odbył się dnia 21 września 2010 r. w godz. 10.00 – 11.00 ; 12.00 – 13.00.*

Chcieliśmy pokazać gościom festiwalu, że świat nauki jest otwarty na najbardziej zważone pomysły, bo bez wyobraźni, dziecięcej ciekawości, pasji, a zarazem wytrwałości, nie ma postępu. Festiwal dedykowaliśmy wszystkim ciekawym świata, wiedzy, odkryć, nowych technologii. Mamy nadzieję, że udział w imprezach festiwalowych przekonał wielu naszych

młodych gości, iż warto w przyszłości studiować na naszej uczelni. W sumie przygotowaliśmy dla nich 250 imprez. Tegoroczny XIII D.F.N. odbywał się

*w szczególnym czasie. Sto lat temu utworzono bowiem we Wrocławiu Królewską Wyższą Szkołę Techniczną. Jednocześnie mija 65 lat od powstania Politechniki Wrocławskiej, która uważa się za spadkobierczynię bogatej tradycji powołanej do istnienia 165 lat temu Politechniki Lwowskiej. W tym jubileuszowym roku pragniemy uhonorować dorobek naukowy i materialny przedwojennej niemieckiej Królewskiej Wyższej Szkoły Technicznej, przedwojennej polskiej Politechniki Lwowskiej i powojennej Politechniki Wrocławskiej. Z okazji tego wydarzenia do Wrocławia przyjechali europejscy naukowcy, którzy wraz z polskimi kolegami wzięli udział w panelu dyskusyjnym, pt. **Stulecie, które zmieniło nasz świat.** Wybitni intelektualiści w sposób przystępny i fascynujący opowiedzieli nam, jak nauka wpływa na postęp cywilizacyjny i życie codzienne człowieka.*

Panel prowadził: prof. Andrzej Wiszniowski, rektor senior.

Źródło: strona internetowa oraz media PWi.

J.B.

Jubileusz

prof. Mariana Cegielskiego

Posiedzenie Rady Wydziału Elektrycznego 27 września 2010 r. miało bardzo uroczysty charakter.

Uczczono na nim 85-lecie jego byłego dziekana prof. Mariana M. Cegielskiego. Dziekan Marian Sobierajski podkreślił, że właściwa rocznica przypadła w lipcu, Wydział pragnie więc jeszcze przed rozpoczęciem roku akademickiego uhonorować zasługi Jubilata.

Zawsze życzliwie uśmiechnięty prof. Marian M. Cegielski

u progu swej osiemnastej... pięciolatki

Skierowano do Niego poniższy adres:

Wielce Szanowny Pan

Doktor honoris causa Państwowego Uniwersytetu

Technicznego w Mariupolu,

Emerytowany Profesor Wydziału Elektrycznego PWr

prof. zw. dr hab. inż. Marian Cegielski

Z okazji 85 rocznicy urodzin cała społeczność wydziału składa Panu Profesorowi wyrazy głębokiego szacunku i uznania za Jego ogromny wkład pracy w rozwój nauki z zakresu systemów elektroenergetycznych, pracę dla

Wydziału Elektrycznego PWr i dla całego środowiska naukowego kraju. Prosimy przyjąć podziękowania za wieloletnią, pełną zaangażowania pracę naukową i dydaktyczną oraz za wiedzę i doświadczenie przekazywane przez Pana Profesora tak wielu pokoleniom studentów i pracowników nauki, która trwa do chwili obecnej. Wysoko sobie cenimy działalność organizacyjną Pana Profesora na różnych szczeblach, w szczególności piastowanie przez Pana Profesora funkcji dziekana, członka Sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułu oraz wieloletniego przewodniczącego Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN.

Wraz z naszymi gratulacjami i podziękowaniami proszę jeszcze przyjąć z okazji tak wspaniałego i owocnego jubileuszu serdeczne życzenia należytej satysfakcji z uzyskanych osiągnięć, wszelkiej pomyślności w życiu osobistym, dobrego zdrowia i długich lat życia.

*Dziekan i Rada
Wydziału Elektrycznego*

Na posiedzeniu Rady Wydziału Elektrycznego. Kwiaty wręczył i życzenia złożył dostojnemu Jubilatowi dziekan prof. Marian Sobierajski

Prof. Cegielski wyraził wdzięczność i wzruszenie, zwłaszcza że sala, w której odbywa się posiedzenie Rady Wydziału, jest tą samą, w której

przed laty rozpoczął naukę. Dodał też:

*– Wiele czasu spędzałem w tych murach. Dziękuję wszystkim za współpracę i wszystkie wspomnienia, które wiążą się z moją pracą i tym środowiskiem. Piętnaście lat temu, odchodząc na emeryturę, zacytowałem słowa św. Franciszka z Asyżu: **jeśli na stare lata nie chcesz stracić przyjaciół – nic nie mów.** Nie chciałbym o tym zapominać.*

Pragnę tu tylko przypomnieć nazwiska moich profesorów: Jana Koźuchowskiego i Jana Trojaka, prof. Jerzego Skowrońskiego, prof. Andrzeja Kordeckiego i prof. Andrzeja Jellonka, który mnie w marcu 1946 roku wprowadzał na Politechnikę Wrocławską.

Obchody jubileuszowe prof. Cegielskiego trwały cały tydzień, gdyż zorganizowano również uroczystość w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich, spotkanie w wydziałowym zakładzie, znoszono kwiaty i upominki – łącznie z „posagiem naukowca” stojącego na stosie książek i zapisującego gęsim piórem swoje myśli.

Jubilat mówiąc o swojej drodze naukowej podkreślał, że choć życie układało mu się „dość różnie”, zdobywał zwykle zaufanie szefów: najpierw prof. Jana Koźuchowskiego, a następnie prof. Jana Trojaka.— Prof. Koźuchowski dojeżdżał z Warszawy. Był bardzo energicznym inicjatorem wielu przedsięwzięć. Przy katedrze zorganizował zakład, który rozrósł się do rozmiarów największej jednostki na Politechnice, został więc wydzielony w postaci do dzisiaj istniejącego Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych (LASE). Ja pracowałem w katedrze i w instytucie, gdzie miałem możliwość realizacji pomiarów w „żywym obiekcie”. To było istotną podstawą moich pierwszych prac. System elektroenergetyczny, czyli przedmiot moich prac, to olbrzymi obiekt, który musi być obserwowany pod kątem bezpieczeństwa prac i stałości dopływu energii (zawsze ryzykownego). A ja prowadziłem badania nad zwarciami. Jak wiadomo, to

jest coś, co w efekcie powoduje duży skutek udarowy w systemie. Zakłóca rozptyły mocy, napięcia... Miałem takie przypadki, że w czasie pomiarów wybuchały wyłączniki! Nie wytrzymywały wielkości udarowego prądu zwarciovego. A taki był mi potrzebny. Te prace wiązały się z moją pracą doktorską. Później starałem się poszerzyć liczbę znanych parametrów systemu. Znalismy napięcia, moce, prądy, częstotliwości, a nie mieliśmy pomiaru impedancji systemów. Ponieważ zwarcia charakteryzuje się za pomocą pomiaru impedancji zwarciovowej, na bazie statystyki starałem się opracować metodę umożliwiającą w warunkach normalnej, bezpiecznej pracy systemu określić wielkości, które za pomocą statystycznej analizy pozwolą określić aktualną istniejącą w systemie impedancję: od momentu zwarcia do stanu ustalonego (wolne przebiegi w postaci charakterystyk). Udało się to zrobić dla niedużego fragmentu systemu (na początku lat 60. nie było jeszcze możliwości satelitarnej obserwacji większych fragmentów sieci). A trzeba było bardzo precyzyjnie, z małym rozchyłem kątowym, wykonywać pomiary we wszystkich węzłach dużego systemu energetycznego. Praca ta była przedmiotem habilitacji – mówi Profesor. – Potem starałem się realizować publikacje istotne dla procesu dydaktycznego. Opracowałem monografię, która była podstawą tytułu profesorskiego. Mam ich w sumie siedem, a także cztery skrypty. Ta pierwsza to Sieci i systemy elektroenergetyczne, zaś ostatnia – Systemy elektroenergetyczne ma w tym roku już drugie wydanie. Prof. Kożuchowski, który (mieszkając w Warszawie!) kierował zarówno katedrą, jak i IASE zatrudniającym ponad 1500 pracowników, w dużym stopniu musiał cedować na mnie swoje obowiązki. Często zastępowałem profesora zarówno w pracach organizacyjnych, jak i dydaktycznych. Opracowywałem również roczne plany działalności IASE, na co przeznacząłem swój urlop. Jestem bardzo wdzięczny prof. Kożuchowskiemu za jego rolę promotora, pomoc w rozwoju naukowym i stworzone mi możliwości badawcze, ale nie obywało się to bez wysiłku. Wspierał mnie również długoletni dziekan wydziału prof.

Konstanty Wołkowiński. Z jego zapewne inicjatywy rektor Tadeusz Porebski nominował mnie na funkcję prodziekana. Potem byłem również dziekanem, pracowałem w CK, KBN, w KE PAN, w innych gremiach. Ostatecznie zostałem honorowym przewodniczącym Sekcji Systemów Elektroenergetycznych w PAN. Wiele satysfakcji dawała mi praca z młodzieżą, która angażowała się w działalność Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Nawet w Dreźnie polscy studenci należeli z naszej inicjatywy do koła sympatyków SEP. Stowarzyszenie umożliwiało też młodym ludziom korzystanie z organizowanych warsztatów, na których mogli np. budować telewizory z wybrakowanych części przekazywanych przez zakłady przemysłowe. W zasadzie dorosłe życie spędziłem pracując na Politechnice i swoją Alma Mater bardzo ceniłem, choć miałem możliwość równoczesnej pracy w Łodzi i innych uczelniach niższego stopnia. Ale uważałem, że nie należy na to się godzić. Dość długo broniłem się przed wejściem w skład jury polskiej Nagrody Siemens (przyznawanej za badania naukowe). Była to działalność honorowa, bez wynagrodzenia, ale za to przyjęcia były bardzo atrakcyjne. Ale wiele osób z PAN, także i przewodniczący sekcji nauk technicznych PAN prof. Władysław Włosiński, nakłaniali mnie do zaangażowania się w te prace, więc zgodziłem się. Po latach sam zostałem laureatem tej nagrody za całokształt pracy naukowej.

Prof. Marian Marian Cegielski

Urodził się 29 lipca 1925 r. w Tarnopolu nad Zbruczem, tuż nad przedwojenną wschodnią granicą. Kolejne wojenne okupacje zakończyły się dla niego rozproszeniem rodziny i wywózką do pracy przymusowej w Niemczech (1944-1945), skąd wrócił do kraju: przez Gliwice do Wrocławia. Studiował na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu, który ukończył w 1952 r., ale już na ostatnim roku (1951-1952) był zatrudniony w Zakładach Energetycznych (ZEOD), gdzie pracował nad modernizacją rozdzielni wysokiego napięcia. W 1952 r. został przeniesiony na PWr, gdzie przeszedł kolejne stopnie

kariery: uzyskał doktorat (1961), habilitację (1969), profesurę nadzwyczajną (1982), a w 1991 r. został profesorem zwyczajnym. W latach 1958-1964 i 1968-1972 pracował równolegle w IASE, który to zakład był inżynierskim zapleczem dla energetyków. Osiągnął tam pozycję kierownika zakładu naukowego Systemy Energetyczne. W latach 1972-1995 był kierownikiem zakładu naukowego SiSE (Sieci i Systemów Elektroenergetycznych), a w latach 1976-1979 pełnił obowiązki kierownika zakładu naukowego Automatyki i Sterowania w Energetyce. Od 1975 do 1978 r. był prodziekanem, a w latach 1984-1990 dziekanem Wydziału Elektrycznego PWr. Twórca znanej w kraju i świecie szkoły naukowej Modeli Stanów Systemu Elektroenergetycznego. W środowisku naukowym ceniony był jako jej przedstawiciel w ważnych gremiach. Reprezentował zatem naukowców jako członek Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułu Naukowego (1990-1999) i Komitetu Badań Naukowych (1994-2000). Jako członek KE PAN był przewodniczącym Sekcji Systemów Elektroenergetycznych KE PAN (1990-2004), której jest założycielem, a obecnie honorowym przewodniczącym. W tym samym okresie był członkiem Komisji Problemów Energetycznych PAN, a także kilku rad i towarzystw naukowych, a także rzeczoznawcą SEP. W SEP zainicjował działalność Oddziałowej Komisji ds. Młodzieży i Studentów, której wiele lat przewodniczył. Był też wiceprzewodniczącym takiej komisji przy Zarządzie Głównym SEP. W latach 70. był członkiem Zespołu Koordynującego Współpracę Akademii Nauk Europy Wschodniej, autorem ponad 200 recenzji naukowych (UT, KBN, CK, PAN, FNP), w tym licznych rozpraw doktorskich i monografii habilitacyjnych (krajowych i zagranicznych), promotorem 12 doktoratów, autorem lub współautorem siedmiu książek i czterech skryptów akademickich, a także ponad 100 prac naukowych i kilku dydaktycznych. Za tak rozległą działalność uzyskał członkostwo honorowe PTETiS i SEP, Naukową Nagrodę Siemens'a i doktorat honoris causa Państwowego Uniwersytetu Technicznego w Mariupolu (Ukraina). Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem za Wybitne Zasługi dla PWr, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz wieloma innymi medalami, nagrodami i wyróżnieniami. Jego działalność naukowa dotyczyła głównie zagadnień wykorzystania metod statystycznych do określania parametrów stanu pracy systemu elektroenergetycznego. Publikacje, które powstały pod jego kierunkiem, twórczo rozwijają problematykę jakościowej i ilościowej oceny stabilności

lokalnej systemu, a także prezentują metody optymalizacji jego konfiguracji. Prof. Cegielski kierował ponadto pracami nad weryfikacją danych pomiarowych w systemie online Krajowej Dyspozycji Mocy, badaniami nad lokalną stabilnością systemów połączonych i analizą odpowiedzi systemu elektroenergetycznego na wymuszenia. Najnowszą książką prof. Cegielskiego Systemy elektroenergetyczne. Pomiary impedancji wolnozmiennnej systemowej dotyczy wybranych problemów systemów elektroenergetycznych z ostatniego półwiecza. Najszerszej zaprezentowano nieinwazyjne wyznaczanie impedancji zwarciowej wykorzystujące teorię procesów stochastycznych. Autor ma nadzieję, że książka przyczyni się do rozwoju badań ważnych dla bezpiecznego i niezawodnego zasilania przy wymaganych parametrach jakości. Dodajmy, że żona prof. Cegielskiego – Kazimiera również związała się zawodowo z Politechniką Wrocławską, gdyż pracowała tu jako zastępca kvestora.

Źródło: Pismo Informacyjne Politechniki Wrocławskiej

PRYZMAT numer 241 str. 76 (jubileusz)

Zdjęcia: Krzysztof Mazur

J.B.